

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2014 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia

Agaty Byczkowskiej

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

D. (...)

ur. (...) w D. (Grecja)

syna J. i D. z domu K.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 28 sierpnia 2013 roku we W. przy zbiegu ulic (...) przy pomocy ostrego narzędzia dokonał uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) poprzez zarysowanie karoserii pojazdu i rozbicie szyby, czym spowodował straty w mieniu o wysokości 8.000 zł na szkodę C. C. (1)

tj. przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

II. w dniu 28 sierpnia 2013 roku we W. przy zbiegu ulic (...) usiłował dokonać zniszczenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 45.000 zł na szkodę C. C. (1), poprzez jego podpalenie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działanie funkcjonariuszy Policji

tj. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k.

III. w dniu 28 sierpnia 2013 roku we W. przy zbiegu ulic (...) znieważył funkcjonariuszy Policji B. K. (1) i M. B. (1) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **D. P. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż miał on charakter chuligański, a wartość poniesionej przez C. C. (1) szkody wyniosła 2.551,93zł tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i za to, na podstawie z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **D. P. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż miał on charakter chuligański, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw.

z art. 57 a § 1 k.k. i za to, na podstawie z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **D. P. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i za to, na podstawie z art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt. I – III części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat próby;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w okresie próby zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego C. C. (1) odszkodowanie w kwocie 2.551,93zł;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie w dniach od 28 do 29 sierpnia (...);

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 749/13

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny w sprawie:

Dnia 28 sierpnia 2013r. w godzinach nocnych funkcjonariusze Policji: B. K. (1) i M. B. (1) – w toku pełnionej służby patrolowej, zauważyli mężczyznę który manipulował przy zaparkowanym przed budynkiem przy ul. (...), pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...).

(Dowód: zeznania świadka B. K. – k. 30, 148, zeznania świadka M.

B. – k. 34, 148).

Mężczyzna wkładał pod tylne koło samochodu - od strony kierowcy gałęzie i usiłował je podpalić, co jednak mu się nie udało. Następnie wstał i ostrym przedmiotem zaczął rysować powłokę lakierniczą lewej strony pojazdu.

(Dowód: zeznania świadka B. K. – k. 30, 148, zeznania świadka M.

B. – k. 34, 148).

Kiedy mężczyzna usiłował się oddalić, funkcjonariusze dokonali jego zatrzymania. Po wylegitymowaniu okazał się nim D. P. (1), który początkowo przyznał się do uszkodzenia pojazdu i próby jego zniszczenia. Jako motyw swojego działania podawał zemstę za konflikt, w który właściciel pojazdu wszedł z jego matką. Mężczyzna był nietrzeźwy.

(Dowód: zeznania świadka B. K. – k. 30, 148, zeznania świadka M.

B. – k. 34, 148).

Po chwili D. P. (1) wobec interweniujących zaczął się zachowywać arogancko i agresywnie. Zwracał się do nich słowami „pedały”, „cwele”.

(Dowód: zeznania świadka B. K. – k. 30, 148, zeznania świadka M.

B. – k. 34, 148).

W samochodzie A. (...) o nr rej. (...), poza porysowaniem karoserii, osmalona została część koła i felgi. Wartość szkód wyniosła 2.551,93zł .

(Dowód: zeznania świadka M. B. – k. 148, zeznania świadka C. C. –

k. 17, 136, opinia biegłego M. B. – k. 88 – 89, 137 – 138, protokół

ogłędzin miejsca – k. 11 – 13).

Oskarżony D. P. (1) to dwudziestodwuletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

D. P. (1) uzyskał wykształcenie podstawowe. Utrzymuje się z prac dorywczych.

Oskarżony – zgodnie z jego własnym oświadczeniem - nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był, natomiast, wcześniej karany – za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 22, 136, K. (...)).

Oskarżony D. P. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień w sprawie.

Dokonując powyższych ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał szczerze, obiektywne i wzajemnie spójne zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy w godzinach nocnych 28 sierpnia 2013r. patrolowali okolice ul. (...) we W. - B. K. (1) (k. 30, 148) i M. B. (1) (k. 34, 148). Opisali oni, bowiem, zaobserwowane u czynności, jakie oskarżony podejmował przy samochodzie marki A. (...). W szczególności, niezależnie od siebie wskazali, że kiedy po raz pierwszy zauważyli oskarżonego, pod samochodem – w okolicy tylnego koła po stronie kierowcy - wkładał śmieci, które następnie usiłował podpalić. Potem porysował lakier na masce po lewej stronie pojazdu.

Świadkowie wskazali też, że w toku dokonywania czynności zatrzymania i legitymowania oskarżony początkowo przyznawał się do popełnienia usiłowania zniszczenia przedmiotowego pojazdu i podawał motywację takiego działania. Następnie, zaś –jak wskazali funkcjonariusze - stał się agresywny i zwracał się do nich słowami wulgarnymi.

W toku rozprawy M. B. wskazał też, że to on sporządzał dokumentację fotograficzną zniszczeń, lecz nie był w stanie dokładnie i stanowczo ich opisać, co uzasadnione, zdaniem Sądu być może wpływem czasu od zdarzenia.

Sąd nie dał, natomiast, wiary wyjaśnieniom oskarżonego (k. 22, 136), który nie przyznawał się do żadnego z zarzucanych mu czynów, co stoi w oczywistej sprzeczności z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami M. B. i B. K.. – Wobec odmowy składania wyjaśnień, natomiast, niemożliwym stało się również ustalenie motywów jego działania.

W toku postępowania w sprawie Sąd jedynie częściowo wykorzystał, natomiast, zeznania świadka C. C. (1) (k. 17, 136 – 137). – W zakresie niesprzecznym z wnioskami opinii biegłego sądowego - M. B. (4) oraz protokołem ogłędzin (k. 11 – 12). Następnego dnia po zdarzeniu, bowiem, użytkujący pojazd C. C. (1) jako wynikłe z przestępstw usiłowania zniszczenia mienia oraz jego uszkodzenia, podał następujące szkody: zarysowaną maskę, zarysowany lewy błotnik, wybitą kratkę halogenu, porysowane lewe lustro, uszkodzone lewe tylne i przednie drzwi, zbitą przednią szybę,

podpaloną tylną lewą oponę, porysowane prawe tylne drzwi i prawy tylny błotnik. Wartość tych szkód wycenił na kwotę 8.000 zł i dodał, że wartość tego samochodu wynosiła 45000 zł.

Podczas rozprawy natomiast (k. 136 – 137) wymienioną przez siebie listę uszkodzeń rozbudował o wgniecioną maskę i lewy reflektor. Stwierdził też, że auto przed zdarzeniem widział około 2 – 3 godziny wcześniej, a choć wyprodukowane było w 2005r., to serwisowane było wyłącznie w autoryzowanych serwisach. Wskazał też, że po zdarzeniu w autoryzowanym serwisie zlecono oględziny i – na ich podstawie oszacowano straty.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż rodzaj uszkodzeń, powstałych w wyniku obu działań oskarżonego – choć rozbieżny z tymi wskazanymi w pierwszych zeznaniach C. C., w toku postępowania przygotowawczego nie był kwestionowany ani przez pokrzywdzonego, ani jego pełnomocnika, choć wykazujący je protokół (k. 11 – 12) był znany co najmniej pełnomocnikowi, który zaznaczał się z materiałami dochodzenia (k. 33).

Świadek, natomiast, wiarygodnie dla Sądu zaprzeczył, by znał oskarżonego, a więc tym bardziej, by mógł być skonfliktowany z jego matką, co podawać miał oskarżony funkcjonariuszom Policji.

Sąd dał, natomiast, wiarę relacjom biegłego M. B. (k. 88 – 89, 137 – 138) , który – bazując na protokole oględzin miejsca i rzeczy (k. 11 – 12 akt sprawy) wskazał, iż koszt naprawy zniszczeń pojazdu, jakie powstały po usiłowaniu zniszczenia oraz uszkodzeniu mienia w dniu 28.08.2013r. wynosił 2.551,93 zł. – W kontekście, zaś przedstawianego przez pokrzywdzonego kosztorysu wskazał, że jest on bezpodstawnie zawyżony, gdyż pewne elementy zostały tam zakwalifikowane do wymiany, zamiast do naprawy. Podkreślił przy tym, iż sposób naprawy wynikał z technologii naprawy według producenta auta (k.88). Biegły logicznie wskazał też, że do sporządzenia przedmiotowej opinii nie było konieczne przeprowadzenie oględzin, gdyż od zdarzenia upłynęło zbyt wiele czasu by czynność ta miała dać miarodajne wyniki (k. 138), w związku z czym opierał się na zgromadzonej w aktach dokumentacji, w szczególności zaś na materiale fotograficznym, załączonym do protokołu oględzin.

W toku postępowania w sprawie nie posłużono się również obiektywnymi zeznaniami T. M. (k. 164), który osobiście przygotowywał obie opinie dostarczone przez pokrzywdzonego. Wskazał metodologię sporządzania tych wycen - na życzenie pokrzywdzonego. Zeznał on m. innymi, iż co prawda kosztorys napraw sporządzał na podstawie oględzin pojazdu, to sam klient mówił mu, jakie elementy – z uszkodzonych – ma wymienić na nowe. Nadto, świadek zeznał, że pierwszy z kosztorysów sporządził niedługo po dokonaniu przedmiotowych oględzin.

Mając, zaś, powyższe na względzie, Sąd nie wykorzystał też w żaden sposób kosztorysów napraw składanych przez pokrzywdzonego (164, 61 – 64, 131 – 134). Uznał, bowiem, iż znaczny wpływ na ich tworzenie miał pokrzywdzony, a zatem, stwierdzono, iż brak im obiektywizmu. Zauważyć też należy, iż pierwszy z przedmiotowych kosztorysów powstał wkrótce po dokonaniu oględzin – dnia 23 października 2013r., a zatem, prawie dwa miesiące po zdarzeniu, w związku z czym trudno uznać uszkodzenie tam ujęte za powstałe bezpośrednio w wyniku przypisanych oskarżonemu D. P. przestępstw.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd uznał, natomiast, za wiarygodny, sporządzony przez uprawnionych funkcjonariuszy, protokół oględzin pojazdu marki A. (...), z którego jasno wynikają uszkodzenia pojazdu powstałe w dniu zdarzenia.

W toku postępowania w sprawie wykorzystano też jednoznaczna i obiektywną kartę karną oskarżonego (k. 25), z której wynika jego uprzednia karalność.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał oskarżonego D. P. (1) za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 2013 roku we W. przy zbiegu ulic (...) przy pomocy ostrego narzędzia dokonał uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) poprzez zarysowanie karoserii pojazdu, czym spowodował straty w mieniu o wysokości 2.551,93zł na szkodę C. C. (1), który to czyn miał charakter chuligański.

W świetle zgromadzonego, bowiem, materiału dowodowego, w szczególności zeznań funkcjonariuszy Policji: B. K. i M. B., wskazujących niewątpliwie na sprawstwo oskarżonego, okoliczność ta nie budzi wątpliwości Sądu. – Jednocześnie, Sąd ustalając charakter i wartość szkody wykorzystał obiektywną opinię biegłego sądowego, sporządzoną na podstawie protokołu oględzin pojazdu. – Omyłkowo, jednak, nie wyeliminował z opisu przypisanego czynu „rozbitcia szyby” pojazdu, którego w toku postępowania nie udało się oskarżonemu przypisać. Sąd uznał natomiast, że pokrywa komory silnika, drzwi przednie lewe oraz obudowa lusterka, które zostały zniszczone przez oskarżonego, są elementami karoserii.

Co więcej, nie ulega też wątpliwości Sądu, iż oskarżony przypisanego mu czynu, polegającego na uszkodzeniu przedmiotowego pojazdu, dopuścił się umyślnie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Nie ulega, zatem, wątpliwości Sądu, iż oskarżony D. P. (1) dopuścił się czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

Co więcej, oskarżonego uznano również za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 2013 roku we W. przy zbiegu ulic (...) usiłował dokonać zniszczenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 45.000 zł na szkodę C. C. (1), poprzez jego podpalenie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działanie funkcjonariuszy Policji, który to czyn również uznano za występki o charakterze chuligańskim.

Ponownie, bowiem, zaważyły na tym uznane przez Sąd za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy widzieli podkładanie przez oskarżonego pod samochód śmieci, które następnie zapalił. Będąc świadkami takiego zachowania, postanowili interweniować. Na wartość, natomiast, przedmiotowego pojazdu, wskazywał jego użytkownik – C. C. (1) w swoich zeznaniach, które w tym zakresie uznano za wiarygodne.

- Także i w tym przypadku uznano, iż dopuścił się on go umyślnie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Oskarżonego uznano, zatem, za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

Oskarżonego D. P. (1) uznano też za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 2013 roku we W. przy zbiegu ulic (...) znieważył funkcjonariuszy Policji B. K. (1) i M. B. (1) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niech obowiązków służbowych.

- Także i to zachowanie oskarżonego wynika z relacji interweniujących funkcjonariuszy, którzy wskazali, że oskarżony zaczął się do nich zwracać słowami: „cwele” oraz „pedały” ”, co stanowiło reakcję na podjęte przez nich czynności mające na celu jego zatrzymanie.

Nie ulega, natomiast, wątpliwości, iż używając przytoczonych sformułowań D. P. (1) wyraził pogardę dla godności funkcjonariuszy, ubliżał i obrażał ich, a zatem - znieważył.

W związku z tym, stwierdzić należy, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 226 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie, za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów, Sąd – mając na względzie dyrektywę wymiaru kary za występki o charakterze chuligańskim, wymierzył D. P. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności, którą uznał za współmierną do jego winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Na określenie społecznej szkodliwości, bowiem, wpływ mają w szczególności rodzaj i charakter naruszonego dobra, którym w niniejszym przypadku jest mienie, rozmiar wyrządzonej szkody, postać zamiaru, jak również okoliczności popełnionego czynu. Sąd wziął, zatem pod uwagę, że oskarżony dokonując przypisanego mu przestępstwa działał pod wpływem alkoholu, a jego zachowanie cechowała agresja. Rozważył także wartość wyrządzonej przez niego szkody.

Wymierzając przedmiotową sankcję Sąd rozważył również uprzednią karalność oskarżonego.

Zdaniem Sądu, tak wymierzona kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów prewencji indywidualnej, przejawiających się w szczególności w tym, by oskarżony nie powrócił do przestępstwa, jak również prewencji ogólnej – mającej wyrazić brak społecznego przyzwolenia dla niszczenia mienia pod wpływem emocji, a w środowisku oskarżonego – poczucie nieuchronności kary.

Podobnymi przesłankami kierował się Sąd wymierzając oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności za drugi z przypisanych mu czynów. – Tym, jednak, razem, choć wziął pod uwagę, iż działanie oskarżonego zatrzymało się w fazie usiłowania, to zważono na fakt, iż mogło ono doprowadzić do zniszczenia mienia o wartości znacznie przewyższającej wartość wskazywaną w przypadku czynu przypisanego w pkt I części wstępnej wyroku. Ponownie, i w tym przypadku Sąd zauważył, że oskarżony wcześniej spożywał alkohol, a jego zachowanie miało charakter chuligański. Ponownie, wyrażono też przekonanie, iż pod wpływem oddziaływania kary oskarżony nie powróci do przestępstwa, a tak orzeczona kara zwiększy poszanowanie prawa w jego środowisku.

Za trzeci z przypisanych oskarżonemu czynów, wymierzono mu natomiast, karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. – Także i tą karę Sąd uznał za adekwatną do winy oskarżonego i społecznej szkodliwości tego zachowania. – Tym razem, Sąd poddał analizie naruszone przez oskarżonego dobro prawne chronione dyspozycjami tego przepisu, a zatem osobę funkcjonariusza publicznego oraz zapewnienie jemu możliwości swobodnego, wolnego od zakłóceń wykonywania nałożonych obowiązków. Sąd zwrócił też uwagę na okoliczności opisywanego powyżej zachowania oskarżonego, w szczególności, że D. P. (1) był nietrzeźwy, a wypowiedziane przez niego znieważające słowa związane były z reakcją na jego wcześniejsze zachowanie. Zwrócono też uwagę na uprzednią karalność oskarżonego, jak też możliwość realizacji w wyniku wymierzenia takiej kary celów prewencji indywidualnej i ogólnej.

Mając to na względzie, Sąd - kierując się zasadą aspiracji - wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozważył, bowiem, łączność przedmiotowo – podmiotową czynów, za które orzeczono kary jednostkowe podlegające łączeniu. W szczególności rozważono tożsamość pokrzywdzonego z dwóch z przypisanych oskarżonemu czynów i bliskość czasową przypisanych jemu czynów. Odmienność jednak dóbr prawnie chronionych co do dwóch pierwszych i trzeciego czynu dekompletuje kryteria związku przedmiotowo – podmiotowego, obejmującego podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich jak również osobę pokrzywdzonego (tak też wyr. S.A. w Krakowie z dnia 7.03.1991, II Akc 15/91, KZS 1991/3/12, wyr. S.A. w Krakowie z dnia 2.07.1992r., II Akc 117/92, KZS 1992/3-9/50). Stwierdzić, tymczasem, należy, iż im związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy łączonymi wyrokami jest bardziej ścisły, tym bardziej Sąd powinien stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar, odchodząc od ich kumulacji.

Ponadto Sąd zauważył, iż wymierzona skazanemu kara łączna będzie współmierna do winy i społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz odniesie pożądany skutek w sferze prewencji indywidualnej i ogólnej.

Mając, natomiast, na względzie pozytywną prognozę kryminologiczną zachodzącą wobec oskarżonego, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec D. P. kary na okres czterech lat, i – z uwagi na fakt, że przypisanych mu czynów dopuścił się w stanie nietrzeźwości – w tym czasie zobowiązał go do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

W związku, zaś, z faktem, iż oskarżony swoim zachowaniem wywołał szkodę w mieniu pokrzywdzonego C. C. (1), Sąd zobowiązał go do naprawienia szkody w wysokości wskazywanej przez biegłego sądowego w kwocie 2.551,93zł.

Mając, natomiast, na względzie okoliczność, iż D. P. (1) był w sprawie zatrzymany, Sąd okres ten zaliczył mu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W związku, natomiast, ze skomplikowaną sytuacją majątkową oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, w tym, od opłaty.